

[Palle Simonsen]

der måtte komme af bemærkninger, at det, man forventede af besparelser på dette område, ikke er sparet, og det håber jeg også finansministeren vil bekræfte over for os. Derfor er det ikke nok, at finansministeren siger: ja men uanset dette når vi det. Den er i hvert fald forsvundet ud i den blå luft.

De initiativer, som regeringen sagde man ville tage i forhold til kommunerne, for at de kunne spare de 3,6 mia kr., hvordan er de egentlig blevet ført ud i livet? Har undervisningsministeren eksempelvis fået gennemført sine besparelser på lærerskematimeforbruget efter det strammede cirkulære, som hun sendte ud på et tidspunkt? Efter de oplysninger, vi har på nuværende tidspunkt, har det ikke fundet sted.

Men hvor er det så, der har fundet besparelser sted på selve serviceniveaet i kommunerne? Jeg føler mig overbevist om, at vi ved at gå nærmere ind i det opdager, at det ikke er en nedgang i driftsudgifterne i kommunerne, der har været tale om, men sparede eller udskudte anlægsudgifter; det er jo på den måde, besparelserne bliver gennemført. Skal vi have noget ud af sparerammerne i forhold til kommunerne i de kommende år, må det være vigtigt, at der bliver lagt op til, at det er serviceniveaet, der skal beskæres, og ikke, at man holder sig inden for rammerne ved at udskyde investeringer.

For hvad er det, der sker, når kommunerne udskyder en række investeringer, som for manges vedkommende måske kunne være ganske fornuftige? Det betyder mindre beskæftigelse i de pågældende områder. Det betyder, at flere virksomheder må lukke. Det betyder, at arbejdsministerens arbejdsløshedstal vokser. Det betyder, at arbejdsministeren igen skal komme med nye forslag til folketinget i form af, hvad jeg vil kalde på mange områder kunstige beskæftigelsesprojekter for nu at bringe dette tal ned, som i virkeligheden er selvskabt.

Jeg står ikke hermed og siger, at man bare skal lade investeringerne rulle i kommunerne, men jeg siger, at der naturligvis hele tiden er nogle fornuftige og rimelige investeringer, som kunne give en mere sund og produktiv beskæftigelse end den, der bliver resultatet, når vi er kommet ind over arbejdsministerens og regeringens bord.

Dermed kommer vi til noget af det, som for den konservative folketingsgruppe er af-

gørende i holdningen til regeringens politik, nemlig spørgsmålet om, hvordan vi skaber beskæftigelse. Der er alt for mange eksempler på, at man skaber et bedre arbejdsløshedstal ved at ansætte flere i den offentlige sektor eller eksempelvis ved det, som man er på vej til at gennemføre, jobskabelsesordninger, produktioner i den offentlige sektor, som ikke hører hjemme i den offentlige sektor, men som burde gennemføres af de private virksomheder, der er blevet lukket på grund af regeringens økonomiske politik.

Det er i virkeligheden denne onde cirkel, som skal brydes. For os er det afgørende, at der bliver gennemført betydelig større besparelser, men naturligvis på de områder, der har den samfundsøkonomisk rigtige virkning. Vi har ved tidligere lejligheder lagt disse forslag frem, så jeg skal ikke gå i detaljer i dem her, men jeg vil gerne sige til regeringen, at vi ikke accepterer forklaringen om, at det ikke skulle hjælpe på vores samfundsøkonomi at gennemføre flere besparelser.

Det argument kan vi ikke købe, og jeg vil gerne spørge finansministeren, hvad han egentlig vil foretage sig over for dette underskud på statsfinanserne, som efter vores opfattelse stadig vil vokse. Finansministeren har naturligvis flere muligheder. Der er den mulighed, at man øger skattetrykket, og dér må vi naturligvis straks sige fra over for finansministeren, for det ville lægge et yderligere kvælertag på initiativet i det danske samfund.

Finansministeren har så den mulighed, at man fortsætter med at prøve, om man kan konvertere arbejdsløshedsunderstøttelse til beskæftigelsesfremmende foranstaltninger med det resultat, at der ikke bliver mere privat produktion og dermed heller ikke mere eksportproduktion i dette samfund; det er altså heller ikke nogen farbar vej.

Så kan man gennemføre nogle beskæring af kommunernes udgifter, som man har forsøgt at gøre på statens område. Det løser naturligvis ikke problemet med det svælg, der i virkeligheden er tale om, og derfor er det en gennemgribende udgiftsreform, der skal til, en reform, som ikke alene bringer en bedre harmoni mellem indtægter og udgifter på statens budgetter i stand, men som også giver plads til, at der kan foretages en skattelettelse ikke mindst for erhvervsvirksomhe-